

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Phosterio Abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

EX EVAGRIO.

DE S. SIMEONIS RELIQUIIS ET TEMPLIO.

Ex Evagrío lib. 1, Hist. Eccles. cap. 13 et 14.

Evagríus Scholasticus, qui sub Tiberio II Quæstor fuit, sub Mauricio vero Tabularum servandarum Præfectus, lib. 1 Historiæ Ecclesiasticæ cap. 13 et 14, cum alia narrat de S. Simeone, quæ passim superius in Notationibus indicata sunt, tum de corporis ejus reliquiis et templo hæc sane miranda, quæ ipse coram spectavit.

Istius corporis cum multæ aliæ partes ad nostram usque ætatem fuere reservatæ, tum caput ipse equidem conspicatus sum, a Gregorio viro magni nominis id temporis Episcopatum illius Ecclesiæ gerente, et b Philippico eflagitante, uti Sanctorum reliquiæ, c quo tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur. Atque quod valde mirandum videtur, capilli in capite inhærentes, minime consumpti sunt, sed perinde ac si viveret, et cum hominibus versaretur, integri manserunt. Frontis item cuticula, quamquam contracta fuit in rugas exaruitque, tamen mansit incorrupta: multi etiam edentibus, qui hominum fidelium manibus minime fuissent evulsi: hique figura sua indicarunt, qualis divinus ille Simeones fuerit, et qua statura. Ibi quoque catena ferrea cum corpore servata.

a Gregorio viro magni nominis id temporis Episcopatum illius Ecclesiæ gerente, et b Philippico eflagitante, uti Sanctorum reliquiæ, c quo tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur.

Caput S. Simeonis vidit Evagríus 126 annis post ejus mortem.

Antiochia Theopolis dicta.

Descriptio montis et templi S. Simeonis.

Stella admirabilis ipsius festo die apparuit.

Deinceps aliud, quod ipse oculis vidi, scriptis mandabo. Permagno tenebar desiderio templum istius Sancti Simeonis aspiciendi. Abest autem d Theopoli, id est Antiochia, stadiis ad summum trecentis, positum in ipso montis jugo. Istud mandrium vocant indigenæ: cui loco severa vitæ disciplina, arbitror, quam sanctissimus Simeones in eo exercuit, istud nomen tribuit. Montis autem acclivitas porrigitur ad viginti stadia. Templi ædificium extructum est in modum crucis, porticibus ex quatuor lateribus pulchre illustratum. Porticibus vero columnæ, ex polito lapide concinne fabricatæ, adjunctæ sunt, quæ tectum scite admodum in sublime erigunt. Versus medium templum, atrium est sub dio, summo artificio elaboratum, in quo sita est columna illa quadraginta cubitorum, in qua vitam caelestem iste terrestris corporeusque Angelus transegit. Atqui porticus, quas diximus, tamquam cancellos, quos fenestras vocant, in tecto habent, tum ad atrium tum ad ipsas porticus vergentes. Ad lævam columnæ in uno cancellorum ipse equidem, cum tota agrorum circa columnam incedentium multitudine ibi in unum coacta, vidi stellam inusitata magnitudine discurrentem per totam rimam, jubarque fundentem: neque id quidem semel, bisve, aut ter, sed sapius, eandemque crebro evanescentem, et ex improvviso apparentem de novo: quæ solum in istius sanctissimi viri die festo cernitur.

4 Sunt qui memorant (ac miraculo sane tum propter fidem eorum qui idem ipsum narrant, tum propter alia quæ ipsi sumus conspiciati, credendum est) veram personæ illius effigiem huc illicque volitantem se vidisse, barba demissa, et capite, ut solebat, e tiara operto. Viris, qui ad eum locum veniunt, liber et facilis patet introitus: hique cum jumentis suis columnam sæpe circumeunt. Fit autem custodia accuratissima, ne mulier (f qua de causa, haud equidem habeo dicere) aliquando in templum ingrediatur: sed si quæ accedunt, extra limen consistunt, miraculum admiratæ. Nam e regione stellæ fulgentis una ex portis sita est. Hæc Evagríus, quæ et Nicephorus. lib. 14, cap. 31.

Ipsius quoque persona.

Viri cum jumentis columnam circum-eunt.

Femine in templum non intrant.

a Hic S. Anastasio Sinaitæ ejecto, (injuste quidem, sed tamen coacto ad id Episcopatum conventu, quasque legitima juris forma servata) Antiochenus Patriarcha creatus est anno DLXXII vir præclarus, ut ex Evagrío pluribus locis ostendit Baronius. De eo iterum agitur XXI April, in vita S. Anastasii Sinaitæ, et XXIV Maii in vita Junioris Simeonis Stylitæ.

b Dux hic fuit Orientalium copiarum sub Maurilio Imp. qui suam ei sororem Gordiam matrimonio junxerat. Rebus multis adversus Persas et alios hostes præclare gestis, Phoca imperium invadente, sacerdotio initiatus, quietam vitam sectatus, pariterque conjux Gordia. Multa de eo Baronius Tom. 7 et 8, ex Evagrío, Historia miscella, et aliis.

c Huc quoque spectat quod in Historia miscella lib. 17, cap. 10, refertur. Philippicum anno Maurilio IV, assumpta Christi imagine non manufacta, insignem de Persis victoriam retulisse.

d Theopoli, id est Dei-civitas. Maxima urbs Orientis, inquit Stephanus Byzantius, quæ post terræmotum sic appellata est a Justiniano, cum prius Antiochia diceretur. Idem refert Evagríus lib. 4, cap. 6, et Baronius ad an. DCCXXVII Justiniani in nu. 21.

e Ex vita S. Danielis Stylitæ patet, eum cucullo tegere caput consuevisse. Nam κοκκίλιον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, cucullum capitis tegmen, Leonis Imp. missum ab eo munus, Sergius monachus, cum Imperator variis Republicæ negotiis occupatus, non satis advertere animum ad ista possit, Danieli donavit. Cucullis proprie puerorum velabantur capita. Ita S. Dorotheus serm. 1. Καρβάνομεν δὲ καὶ κοκκίλιον τούτου δὲ ἐστὶ σὺμβόλιον τῆς ταπεινότητος τὰ νήπια γὰρ τὰ μικρὰ, τὰ ἑσπέρα, φοροῦσι κοκκίλλια, ἀνθρώπος δὲ τέλειος κοκκίλλιον οὐ φορεῖ. Ἡμεῖς οὖν διὰ τούτου φοροῦμεν ἕνα ἠπειλάζομεν τῆς κακίας, οὗ λόγι οὐκ ἀποστόλος. Assumimus cucullam. Est ea symbolum humilitatis. Parvuli enim pueri, et innocentes, gerunt cucullas, vir autem perfectus cucullam non gerit. Nos igitur ideo eam gerimus, ut malitia parvuli simus, ut ait Apostolus, etc. Cassianus quoque Instit. lib. 1, cap. 4, de monachis Ægyptus loquens: Cucullis namque perparvis usque ad cervicis humerorumque demissis confinia, quibus tantum capita contegant, indesinenter diebus utuntur ac noctibus: scilicet ut innocentiam ac simplicitatem parvulorum jugiter custodire, etiam imitatione ipsius velaminis commoneantur. Quod vero cucullam Evagríus tiaram, vocat, inde patet acuminatam fuisse et κοκκίλλια, qualia multorum in Occidente ascetarum capita Nicephorus lib. 9, cap. 14, utrumque confirmat, et acuminatos fuisse monachorum cucullas, et ad puerilium imitationem mitrarum assumptos a monachis. Τοῦ δὲ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ἵψικυ, ἢ τὸ δῆλον ἄσφ' ἀπλοῦς εἶναι καὶ μὴ ἀμύνεσθαι, γὰρ ἄρα οὐδὲ καὶ ἀσπίδος ἄσπίδος τῶν γλακκί τρημονίους παίδων, οὗς ἴδιον ταύτης ἐξ ἀνάγκης τίς ἄρα κάλυπτεσθαι, αὐτὸ τὸ ἡμεμονίον ἀπέπεισε τὴν ἄρα καὶ πρεβάλλεσθαι. Capitis vero tegmen acuminatum, ut simpli- cibus sint, et injurias non vindicent, puerque et innocenti vivant, lactentium puerorum instar, quorum capita ejusmodi lineis mitris operiri solent, quæ partem rationis principatum imperiumque obtinentem tegunt atque fovent. Vox cuculla non ita monachalis est, ut putant quidam, quæ antiqua sit et Latina: licet cucullus apud ethnicos scriptores usitator sit. S. Hieronymus in vita S. Hilariionis: Omnes divitias suas ei derelinquens, Evangelium scilicet, et tunicam saccineam, cucullam, et palliolum. Et paullo post jubet se S. Hilariion sepeliri, sicut vestitus erat, in tunica cilicina, et cuculla, et sago rustico. S. Paulinus carm. 13, ad Cytherium:

Donumque tunice, quo sodalem ornaverat, Geminat cuculle munere.

f Non dubium, quin id propterea factum sit, quia intra septem menses suæ vir sanctus, dum viveret, nullam feminam, ne propriam quidem matrem, admisit, ut superius dictum est.

S. Phosterius in rupe austere vivit.

DE S. PHOSTERIO ABBATE.

V JANUARI. Sanctum Phosterium ceteris, quos quidem viderim, auctoribus ignotum, ita celebrant Menæa v Januarii.

2 Hic S. P. N. Phosterius ex Oriente veluti sol quidam effulgens, Occidentem splendore suo illustra-

vit. Cum enim altam rupem, et ab omni strepitu remotam ascendisset, purissimis Deum precibus coluit, cibique abstinentia, insomniæque et chameuniis, ceterisque corporis afflictationibus se ipsum discruciendo,

vere

*Castitate ex-
cellit.*

*Miraculis cla-
ret.*

*Panem ab
Angelo acce-
pit.*

*Monasterium
extruit.*

vere sidus videbatur, nomineque rebus conveniente, orbem omnem luminis fulgore implevit.

3 Corpus autem castimonia illibatam, mentem sanctimonia consecravit, Deique expressam animi similitudinem, uti erat capax, custodiendo, Spiritus sancti sacrarium effecit. Etiam miraculis a Deo auctus et exornatus, morbos omnes omnisque generis ægritudines, a quacumque hominum forte precando depulit; panesque divinitus, ut olim Elias vates, accepit: sed ille per corvum, hic vero per cælitis manum capiebat. Angelus igitur erat, qui huic quotidiebus, certo quodam loco, certa quadam dispensatione panem seposuit. Quod si unus, alterve, aut tres pluresve religiosi fratres peregre advenissent, totidem panes eodem in loco per se reperiebantur.

4 Quis umquam tam inusitatum miraculum vel oculis usurpavit, vel per auditionem accepit? Sed cum absque Deo nihil possit nostra deprecatio, non usque ad vitæ finem hoc Dei munus illi est concessum. Sed Propheta quidem ad aliquos dumtaxat dies. Beato vero huic ad inopem non paucos, quoad nempe vitam solitariam et inopem est sectatus. Postquam vero cenobium ope Numinis excitavit, plurimosque in eo monachos Deo dedicavit, non e cælo, ut ante, victum accepit, sed ex quotidiano manus opere omnibus ne-

cessaria præbuit: non quod id Deus non posset; (apage os impium! quomodo enim qui tot millia ingratorum Hebræorum in solitudine pavit, non possit fidissimos sibi gratissimos cultores et alumnos pascere? Patet res.) Neque rursus sancti viri preces Deus aspernatus est, absit: quin neque pro subtracto pastu umquam deprecatus est. Quærite enim, inquit Christus, regnum cælorum, et hæc omnia adjicientur vobis. Nec rursus placet Deo otium nostrum alere. Hinc præcepit Deus famulo suo Phosterio, uti ne quid ab alio acciperet, sed manus opera omnia sibi suisque compararet. Nihil enim a quoquam accipiebat, atque ab eo tempore non verbo tantum docuit suos alumnos, quo pacto faciendo opere essent occupandi, studioque precandi et legendi vacarent, sed reipsa et factis id ipsis ostendebat.

5 Cum porro ea tempestate hæresis in Ecclesia Dei grassaretur, multisque coactis Patribus et ipse evocaretur, venire minime recusavit, reque bene gesta, summam de se omnibus admirationem commovit, multosque ex multis errorum sectis ad veritatem traduxit: pluresque suis adhortationibus ad vitæ monasticæ disciplinam attraxit: multaque miracula vivus mortuusque edidit. Obiit quinta Januarii ad vesperam.

EX MENEIS.

Math. 6. 33.

Labore ma-
nuum victitat.

Synodo in-
terest.

Multos con-
vertit.

DE S. ÆMILIANA VIRGINE

AMITA S. GREGORII MAGNI.

SECVLO VI.
V JANUARI.
S. Æmiliane
nomen in
Martyrolo-
giis.

pauci electi,
licet multi vo-
cati.

Math. 20. 16.

Martyrologium Romanum v Januarii S. Æmiliane Natalem refert his verbis: Romæ S. Æmiliane virginis, amitæ S. Gregorii Papæ, quæ, vocante Tharsilla sorore quæ ad Deum præcesserat, hac ipsa die migravit ad Dominum. Meminerunt quoque illius Galesinius, Martyrologium Germanicum, ms. Florarium, Carthusiani Colonienses in Addit. ad Usuardum, Hugo Menardus, Arnoldus Wion, Ferrarius in Catalogo Sanctorum Italia, qui testatur, corpus ejus ac Tharsillæ sororis in S. Gregorii aede conditum esse. Colitur S. Tharsilla xxiv Decembris.

2 De utraque hæc scribit S. Gregorius Homilia 38 in Evangel. Dominicæ 20 post Trinitatem: Tremendum esse valde, fratres carissimi, quod audivimus. Ecce nos omnes jam vocati per fidem ad cælestis Regis nuptias venimus, Incarnationis ejus mysterium et credimus et confitemur, divini verbi epulas sumimus: sed futuro die judicii Rex intraturus est. Quia vocati sumus, novimus; si sumus electi, nescimus. Tanto ergo necesse est ut unusquisque nostrum in humilitate se deprimat, quanto si sit electus ignorat. Nonnulli enim bona nec incipiunt; nonnulli vero in bonis, quæ incepterunt, minime persistent. Alter plene totam vitam ducere in pravitate conspicitur, sed juxta finem vitæ a pravitate sua per districtæ penitentiae lamenta revocatur. Alter electam videtur vitam ducere, et tamen hunc contingit ad erroris nequitiam juxta finem vitæ declinare. Alius bonum bene inchoat, melius consummat: alius in malis actibus a primævæ ætate se exercet, et in eisdem operibus semper seipso deterior consummat. Tanto ergo sibi unusquisque sollicite metuat, quanto ignorat quod restat: quia quod sæpe dicendum est, et sine oblivione retinendum, multi sunt vocati, pauci vero electi.

3 Sed quia nonnumquam mentes audientium plus exempla fidelium, quam docentium verba convertunt, volo vobis aliquid de proximo dicere, quod corda vestra tanto formidolosius audiant, quanto eis hoc de propinquo sonat. Neque enim res longe ante gestas dicimus, sed eas, de quibus testes existunt, eisque interfuisse se referunt. memoramus. Tres pater meus

sorores habuit, quæ cunctæ tres sacræ virginis fuerunt: quarum una Tharsilla, alia Gordiana, alia Æmiliana dicebatur. Uno omnes ardore conversæ, uno eodemque tempore sacratæ, sub districtione regulari degentes, in domo propria socialem vitam ducebant. Cumque essent diutius in eadem conversatione, cœperunt quotidianis incrementis in amorem conditoris sui Tharsilla et Æmiliana succrescere, et cum solo hic essent corpore, quotidie animo ad æterna transire: at contra Gordiane animus cœpit a calore amoris intimi per quotidiana decremента tepescere, et paullisper ad hujus sæculi amorem redire. Crebro autem Tharsilla dicere Æmiliane sorori suæ cum magno gemitu solebat: Video Gordianam sororem nostram de nostra sorte non esse: perpendo enim quia foras defluit, et cor ad quod proposuit non custodit. Quam curabant blanda quotidie redargutione corripere, atque a levitate morum ad gravitatem sui habitus reformare. Quæ quidem resumebat vultum subito gravitatis inter verba correptionis: sed cum ejusdem correptionis hora transisset, transibat protinus et superducta gravitas honestatis, moxque ad levia verba redibat. Puellarum gaudebat societate laicarum, eique persona valde onerosa erat, quæcumque huic mundo dedita non erat.

4 Quadam vero nocte huic Tharsillæ, quæ inter sorores suas virtute continuæ orationis, afflictionis studiosæ, abstinentiæ singularis, gravitate vitæ venerabilis, in honore et culmine sanctitatis excreverat, sicut ipsa narravit, per visionem atavus meus Felix, hujus Romane Ecclesiæ Antistes apparuit, eique mansionem perpetuæ caritatis ostendit, dicens: Veni, quia in hac te lucis mansionem suscipio. Quæ subsequenti mox febre correpta, ad diem pervenit extremum. Et sicut nobilibus feminis virisque morientibus multi conveniunt, qui eorum proximos consolentur, eadem hora ejus exitus multi viri ac femine ejus lectulum circumsteterunt; inter quas mater mea quoque adfuit, cum subito rursus illa respiciens, Jesum venientem vidit, et cum magna animadversione cœpit circumstantibus clamare dicens: Recedite, recedite, Jesus venit. Cumque in eum intenderet quem videbat, sancta illa anima a carne soluta est: tantaque subito

Tres S. Grego-
rii amita.

Gordiana te-
pidior.

Monetur a so-
roribus.

Tharsilla a
S. Felice Papa
ad calum cro-
catur.

Jesum ma-
riens videt.
Suavem odo-
rem spirat.